

Azijn

Het monster staarde haar aan van op de bodem van de broodzak. Ze verfrommelde de zak en propte hem in de overvolle vuilnisemmer. Ze opende hoopvol de ijskast. De inhoud leek een imitatie van haar leven. Leeg. Inhoudloos. Een stank van schimmel. Verlepte groenten. Een stuk kaas, amper de naam waardig. Een pot augurken. Uit de diepvries kringelde een zuchtje lucht. Tussen de dikke ijskorst, niets eetbaars. In de voorraadkast vond ze een eenzaam conservenblikje. Shit. Ze kon toch geen tomatenpuree eten? Een akelig gegrom steeg op uit haar darmen.

Hij werd een vertrouwde gast. Het hongermontster. Aan het einde van de maand nam hij steevast zijn intrek in haar krot. Twee kamers met afbladderende verf, opstijgend vocht en een WC die altijd stonk. Ze huurde van het OCMW. De maandelijkse uitkering was om te schreien. Ze begreep niet hoe ze rond kon komen. Telkens opnieuw was het een gevecht. Het monster won altijd. Zenuwachtig rommelde ze verder. Zocht wat niet te vinden was. Eten, verdomme! Ze grabbelde tussen haar schaarse bezittingen. Nijdig smeedt ze haar kleren in het rond. Een sigarettenpeuk. Met roken was ze al lang gestopt. Geen geld. Onder een gevouwen krant vond ze een stuk beschuit. Ze kauwde er zuinig op. Het monster protesteerde luid.

Haar handen trilden. Noodgedwongen moest ze afkicken van de jenever waarmee ze zich verdoofde. De eerste drie weken van de maand. Daarna was de uitkering op.

Ze graaide in de bak met leeggoed. Zette een lege fles aan haar mond. Twee druppels jenever rolden over haar tong. Te weinig om haar gedachten stop te zetten. Een kramp draaide haar maag in een knoop.

Haar lippen waren gebarsten. De huid van haar gezicht glom als grijze was. In haar hersenpan zat een versteende massa. Ze kon niet meer nadenken. Zwarte plekken in haar geheugen. Hoe was ze in dit verrotte kot beland? Het was dit of de goot, besefte ze. Kon ze maar beter omgaan met geld. Ze had het nooit geleerd. Sparen.

Het monster grijnsde vals. Hij maakte misbruik van haar zwakheid. Fluisterde haar allerlei onzin in het oor. Als je geen geld hebt, ga dan bedelen. Haar fierheid kwam op de helling te staan.

Ze schudde haar portemonnee uit boven de tafel. Enkele rosse centen. Samen amper een euro. Een knoop rolde op de grond. Ze schopte hem kwaad onder de kast.

Ze dronk een slok water aan de kraan. Het hongergevoel nam enkel toe. In paniek beukte ze met haar vuisten op de muur. Hoe kon ze aan eten geraken? Waar verdomme? Drank moest wachten. Er was altijd water.

Ze schoot haar jas aan. Gearmd met het monster stapte ze naar de Colruyt. Hij grinnikte opgetogen. Daar waren vaak hapjes te krijgen. Gratis.

Een restje trots deed haar besluiten niet met een lege winkelkar rond te rijden. Een fles azijn dan maar. Goed tegen de schimmel. Dat kon ze nog net betalen als ze aan de kassa moeilijk deden.

Ze hadden geluk vandaag. Zij en het monster. Er waren sneetjes brood en proevertjes ham. Snel propte ze wat naar binnen en gleed verder met de kar. Ze deed zich tegoed aan partjes appelsien. Gulzig likte ze het sap van haar kin. De chips vulden ook lekker. Ze legde het parcours langs de schaaltes minstens drie keer af. In willekeurige volgorde om geen argwaan te wekken. Ze dronk wel vijf mini glaasjes wijn. Als niemand het zag duwde ze koekjes in haar jaszak. Ze zou volgende keer een tas meebrengen. Ze warmde haar verkleumde vingers aan een beker koffie.

Toen haar schaamtegevoel de bovenhand kreeg, schoof ze aan bij de kassa. Ze betaalde de fles azijn.

Het monster was in zijn nopjes. Hij zou beslist zoet zijn tot morgenvroeg. 's Ochtends bleef ze lang in bed. Slapend voelde ze geen honger. Zo kon ze het monster enkele uren stil houden.

Daarna begon alles van vooraf aan. En het zou nog een week duren voor de uitkering kwam.

In de Colruyt vulde ze nu plastic zakjes. Ze verdwenen in de wijde zakken van haar jas. De fles azijn liet ze achter bij de kassa. Bij nader toezien had ze die niet nodig.

Ze kende de momenten waarop de schalen gevuld werden. Geduldig wachtte ze en viel dan snel aan. Ze was altijd de eerste. De buit werd elke dag groter. Ze bleef trouw aan de fles azijn.

Het monster was ontevreden. Dit dieet werd vervelend. Hij lachte uitdagend. Haar durf werd op de proef gesteld. Wie zou het merken als ze een doosje in haar zak liet glijden? Een kleine verpakking? Er stond zoveel. Niemand die zag dat er wat ontbrak. Trouwens volgende week kon ze gewoon winkelen. Wat was eigenlijk het probleem?

Haar probleem was dat de kassiers van de Colruyt alert waren. Na een week stonden er meer dan tien flessen azijn bij de kassa verzameld. De manager controleerde de camerabeelden. Hij verwittigde de politie.

Ze passeerde jubelend de kassa. De vangst was formidabel. Een agent in burger nam haar bij de arm.

Op het politiebureau moest ze haar zakken leegmaken. Een tafel vol. Snel stopte ze een brok kaas in haar mond. Het zag er naar uit dat ze hier niet snel weg zou komen. Ze zweeg koppig. Het monster was nergens te bespeuren.

Een jonge agent zette haar met een knipoog een glas water voor. Ze dronk gulzig. En spoog alles terug uit. Azijn!

Godengodverdomme. Ze tierde en vloog de man aan. Stomme lul! Azijnpisser! Zelfs haar hongermonster was minder gemeen.

Na een nacht in de cel werd ze vrijgelaten. Het monster wachtte haar buiten op.

Mieke Vandromme